

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklēsiastikē Istorya, Eklogai Apo Tōn Istoryōn
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoreetus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XIV. De Eusebio Episcopo Samosatensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

congressui anteponeret: cumque intitulavit, ut pro maritali consortio fraternali amorem amplectetur. Hoc modo ad temperantia culmen pervenit. Cujus etiam Germanas virtutes in se habuit, quae junctim cum illa choros ducerent. Hanc ob causam communis omnium suffragio sacerdotium consecutus est. Et tamen conversatio nis splendorem eximum haudquam reveritus est hostis veritatis. Sed hunc quidem in Arabiam relegavit: magnum autem Meletium in Armeniam: Eusebium vero in Thraciam deportari iussit, virum Apostolicis fudoribus exercitatum. Hic namque cum multas Ecclesias pastoribus viduatas esse compreseret, militarem habitum sumens, & tiara capiti impositam, Syriam, Phoenicem ac Palæstinam peragrat, presbyteros ordinans ac Diaconos, aliasque Ecclesia Ordines supplens. Ac si quando Episcopos eandem cum ipso doctrinam fidei profidentes reperiisset, eos Antistites Ecclesiis indigentibus preficiebat.

CAP. XIV.

De Eusebio Episcopo Samosatensi.

QUANTAM poterū magnitudinem animi ac prudentiam ostenderit, tunc cum Imperatoris litteras accepit quibus proficiisci in Thraciam iubebatur, necessarium esse existimo ut discantii qui ignorant. Venerat forte sub vesperam minister Imperialis præcepti. Eusebius vero cum monuit ut silret, causamque adventus sui celaret. Nam si plebs, inquit, divino zelo prædicta istud reciverit, te quidem submerget: à me vero mortis tua exigetur pena. Hæc cum dixisset, & vespertinum misfarum officium ex more celebrasset, sub ipsa somni primordia uno famulo confusus, solus egressus est senex pedibus incendens. Sequebatur cum famulus, cervical duntaxat & codicem terrens. Cumque ad ripam fluminis pervenisset (Euphrates enim ipsa urbis alluit mœnia) navigium concidit, & remigibus præcepit, ut Zeugma versus contenderent. Orta luce ipse quidem Zeugma ingressus est. Samosatensem autem civitas lamentis ac luctu interim plena erat. Nam cum famulus ille necessarius Eusebii ea quæ justa fuerant: indicasset, & quos ille secum proficiisci, quosnam codices sibi

τῆς κοινωνίας τελεῖσθαι μετὰ τὴν νύμφην, καὶ φιλοσοργίαν αδελφὸν αὐτὸν γαμικῆς συμφέιας εχεῖν, αὐτεῖς ἔξεπαιδευτεῖν. οὕτω μὲν δύτις Σωφροσύνη κατέρθωσεν. ἐγένετο δὲ ταῦτης αδελφὸς Δρεός καὶ έπει τῷ συνάδειν, σὺν αὐτῷ χορδούστας τὸ δὴ εἶναι φήμων κοινῆς της περιοδίαν εδέξατο. αὐτὸν δέ τοις εἰδέναι τὸ πολιτεῖαν αὐτίνες κατέβασαν τὸν τὸν αὐτοῦ θεῖον μελέπον, εἰς δὲ την θράκην θεσέειν τοῖς αποσολικοῖς ιδρύεις θερρέομενον. ἐδέ τὸ πολλὰ τῷ ἑκάτοντι ερημοῖς εἴναι ποιημένων μαθὼν, σρανιών απερχόμενον. Καὶ πάρα καλύπτει την κεφαλήν, την συνέιαν τελεῖσθαι την φύνην καὶ τὴν παλαιότην, πεσεύτερος χρονῶν καὶ διακόνους, καὶ τὰ αἱλατά μαζατῆσκηλησίας αἱναπληρώνει δέποτε καὶ θηλοκόπιον ομογνωμόνων επέτευχε, καὶ προέδρος ταῖς διμέναις εἰκλησίαις προσεύσαλλε.

ΚΕΦ. ΙΔ'.

Περίτιττες Επισκόπων ταμοσάτων.

ΟΠόστη δὲ ἀνθρείαν καὶ σοφίαν ἐπεδείχα, βασιλικὸν δέξαμενος νόμον δεκτὸν αὐτοῖς την θράκην καταλαβεῖν, αγαχτούσιμα δὲν αγνοῦσθας μαθεῖν. Αφικεὶ μὲν δὲ τὸ τεττονοκομίων τὸν νόμον τελεῖσθαι δέλιον οὐσίαν. οὐδὲ αὐτῷ καὶ συγηται παρηγένετο, καὶ κρυψαὶ τὸν αφίξεως τηλείαν. εἰδὲ μάθοι, εἰσ τὸ πλῆθος ζήλῳ θεῷ συντεθραμμένον, σὲ μη καταπονεῖσθαι ἵγια τὰς θυέρας τῆς τελετῆς εἰσπέσαχθίσματα δίκαστα ταῦτα εἰπών, τὴν επειρενηλατηργίαν σωνεῖσθαι ἐπιθεταστας, τελεῖσθαι τὸ πόνον τὰς εισθολάς, εἰνθρόνισας τῷ ὄντει τῶν, μόνον δέξελλή θενόπεις δύντης βασιλέων. εἴπετο δὲ ὁ θεράπων, τελεοφάλαγον μονον καὶ βιβλίον κομίζων. καταλαβεῖν δὲ πολαμεῖται ὅχθον, παρ αὐτοῖς γράψεος δὲν φειδόλεις δὲ διφεύτης ἔχει τὸ πόργυν, επειδὲ τε πορθμείων. Στοιχέρεταις εἰλικρίνης Επὶ τὸ ζύγμα παρηγένετο. ιμέρας δὲ φρονδύπος, οὐ μὴν τὸ ζύγμα κατέλαβεν ταῦτα σαμόσατα διδυμόμηντα καὶ θεών μετάτοις διδικέται σκένεις τοῖς γνωσίμοις τα περιταγμάτα μηνύσαντο, καὶ πίνας μὲν αὐτοὶ συειδημῆται πεσόντες, τοίας δὲ βιβλία κομί-

ται, ἀλοφύρεντε μην αἴπαντες έπιστρέψαντες πάντας τοῖς σέρποις πλήρης ήσαν τοῖς αἱματίσιοις εἰδόντες. ἐπέδην δὲ αἴφικον τοὺς ποτερίους εἰδόντες ποιεῖται, ὅμορχοις μην καὶ σένοις εἰπογάς, διακρίνων τορχέοις, τείχεντερων μέντον, καὶ μὴ προέδρος λύκοις ταύρουματα. ἐπέδην δὲ κακέπισταν, πηγαντοῦστον διποτοικὸν ἀναγνώσκοντος νόμον, οὐδὲ διατερεύει. Σαφῶς δέχαις καὶ εἰχοντας ὑποτάσσονται, οὐδὲν αὐτοῖς χρυσών πεισθεῖσαν, οὐδὲ γῆρυρον, οὐδὲ μητέτερα, ἔτεροι δὲ οἰκέτες, οἵτις εἰς ξενική πορρώ πειράντων αἴπαντες θρηνοῦσι. οὐδὲ συκεστηταί τοις τῶν γνωριμωτέρων λαβεῖν, Καὶ διδασκαλίας αἴπαντες εἰπρεπεῖς παντοπίστας, καὶ τῶν διποτοικὸν ὑπεριμαχῶν δογμάτων παρεγμήσας, Πήτοντες προάπειρον. οὐδὲ τοσφετερον αἰσυκαταλαβόντες, καὶ ἀλλήλοις τελευτήξαντες, ταξισμένοντων λύκοντας προσβολάς.

Κεφ. 16.

περὶ τῆς ιεροτελείας τοῦ επιστρέψαντος ζώου.

Διηγόμεναι δὲ τοτετων πίτερας τοθερμόν τε καὶ ἀκραυγήν, οὐδὲν νομίζων εἰ μη δια τῆς συγγραφῆς αἴματος θροῖσ. ἐπέδην γὰρ οὖτες δέρεις συμμοείδεις, τοις τῶντα δοίς ποιεῖν θελούσι τηλούσι ποιεῖν γυμνώσαντες, επερον αὐτοῖς ἐκέντε προσέπλαντο τούτοις, εἰδεῖς τῶν τηλούσι πόλιν οἰκέτων, καὶ πενίᾳ συζητοῦν, καὶ ταχτωνορθόν. οὐδὲ οἰκέτης, καὶ ξερτεχητος καὶ γηπόνος, καὶ φύλονός τοις αἴτιοις αἴρεις σύλλογον. μόνον δὲ διηγεῖται οὐδὲν αὐτοῖς ετερόν. οὐδὲ λόγον. οὐδὲ μεσοδίον. καίτοι φασιν αὐτοῖς, Πήδηνας συνεζητεῖντας πολλῇ ἐρῶ τοις τέττα τεκμηρεον. ἐπέδην γὰρ λάστας βαλνθέντος, οἱ οἰκέται τοις βαλανεῖς ταῖς θύεσις ἐκλασταν, τοις εἰσελθεῖν βαλομένας κολύσοντες, πλῆτος τοις τεττάνθυσεων θεασάμενος, ἀναπελάσαι ταῖς οἰκέταις, καὶ αὐτῶν τοις τεττάνθυσεων προστάξει. ταῦτα δὲ τοῖς θόλοις πεποικηλεομένω γάρ τοις ταρεσπικοτασιδῶν, συμμεταχειντον θερμῶν θερμῶν οἰκέτων οἰκέταις. οἱ δὲ, στργάντες εἰσηκεσταν-

Afferri velle; omnes pastoris sui absentiā lamentari cōperunt: & fluminis aliens complectus est navigant uī turbā. Cumque Zeugma pervenissent, & desideratum pastorem cernerent, ejulantēs, meerentesque, & in lachrymas effusi, persuadere ei conabantur ut remaneret, nec gregem suum lupis expōneret. Sed cum fleti non posset, legemque Apostolicam iis recitaret, quæ diserte præcepit obediendum esse magistribus a potestatibus, alii aurum & argentum; alii vestem; alii famulos obtulerunt, ut in exteram ac procul diffissimam regionem abeunti. At ille, B paucis quibusdam rebus ab iis qui magis ipsi familiares erant, acceptis: cum universos prædicationibus suis atque orationibus communissem, hortatusque esset ut pro Apostolica doctrina fortiter propugnarent, ad Istrum perrexit; Illi vero ad urbem suam reversi, & se mutuis exhortationibus incitantes, lutorum incursus expectabant.

Cap. XV.

Dereligioso Samosatenium zelo.

E Governo illorum quoque fidei ardorem ac sinceritatem hoc loco commemorabo: injuriū in me factūrum existimans, nisi eorum virtutes ad perpetuam posterorum memoriam scriptione mea consecrarem. Nam cum Ariani post ademptum gregi extīnum pastorem, ejus loco alium substituissent, nemo ex incolis civitatis, non pauper, non dives: non servus, non opifex: non agricultor, non hortulanus: non vir, non femina: non adolescentis, non senex, conventus Ecclesiasticos ex more frequentavit. Solus ipse degebat, cum nemo eum videre, nemo aliqui vellet. Ajunt tamen illum non mediocri mansuetudine præditum fuisse: cuius rei certissimum argumentum est id quod dicam. Cum lavare aliquando vellet, servi balneatū fores ocluserunt, eos qui ingredi vellent, aditu prohibentes. Ipse vero plebem proforibus stantem conspicatus, eas iussit aperiri, & cunctos promiscue secum lavare. Idem etiam intus in tholis balneariorum præstis: Nam cum lavanti sibi quosdam adstantes vidi set, eos ut aquis calidis secum una uicerentur, rogavit. Cumque illi taciti consi-